

РЕШЕНИЕ

№ 1175

гр. София, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Димитрова
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Невена Б. Гева
като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20231000501591 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по **въззивна жалба вх. № 28337/24.03.2023 г.** от Е. Б. К., ЕГН *****, с местожителство в гр. ***, ул. „****“, № **, ет. *, лично и в качеството на ЕТ „К.-В.-Е. И.А“, ЕИК 831615558 срещу **Решение № 270/27.02.2023 г.**, постановено по т.д. № 1065/2022 г., на СГС, VI-8 с., с което е отхвърлен иск за приемане за установено, че не съществува правото на принудително изпълнение на “ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, район “Витоша”, ул. “Околовръстен път” № 260, за сумата **125783.40 лв.**, главница по Договор за банков кредит Продукт “Бизнес револвираща линия-плюс” № BL14015/13.03.2008 г. и Анекс от 27.06.2012 г., ведно със законната лихва от 01.04.2013 г. до изплащане на вземането, сумата **8599.71 лв.**, договорна лихва за периода 21.10.2012 г. - 27.03.2013 г., сумата **371.53 лв.**, такси за периода 30.06.2012 г. - 27.03.2013 г., както и сумата **4852.15 лв.**, разноски по делото, за които суми е издадена Заповед по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист, по ч.гр.д. № 14190/2013 г., на СРС, 26 с., на осн. чл. 439, ал. 1 ГПК.

Оплакванията във въззивната жалба се свеждат до извършена неправилна преценка на прекъсването на давността по изп.д. № 1092/2013 г., на ЧСИ Д. и прекъсването на давността по силата на Закона по време на обявеното на 13.03.2020 г. извънредно положение. По отношение на първото оплакване излага доводи, че давността не може да се счете за прекъсната с провеждането на публична продажба през периода 16.11.2015 г. – 16.12.2015 г., тъй като съобщение за нея не било връчвано на длъжниците, а от друга страна съобщението не съдържало дата, на която ще се проведе продажбата. По второто

оплакване сочи, че пар. 13 от ЗР на ЗИД на ЗМДВИП, Д.в. бр. 34/2020 г., в сила от 09.04.2020 г. уреждал възобновяване на теченето 7 дни след обнародването в ДВ само на няколко вида срокове, спрени съгл. първоначалната редакция на чл. 3 от Закона и това били срокове различни от давностните. Счита, че съгл. чл. 3, т. 2, в редакция след ЗИД на ЗМДВИП, ДВ бр. 34//06.04.2020 г., за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат само давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Счита, че тези срокове продължават да тека от 17.04.2020 г. и сочи по въпроса Определение № 200/26.04.2021 г., по т.д. № 317/2021 г. на ВКС, II ТО. Прави извод, че срокът е спрял да тече само за 1 м. и 4 дни, поради което погасителната давност е изтекла към 25.09.2020 г. По същество моли за отмяна на атакувания акт и уважаване на предявеният иск. Претендира присъждане на разноски по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Релевира доказателствено искане.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззивникът “ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК 000694749, депозира отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Счита, че представеното съобщение за насрочване на публична продан в периода 16.11.2015 г. – 16.12.2015 г. има материалноправна доказателствена сила и съдържа всички необходими реквизити. Счита, че непосочването на деня, в който наддавателните предложения ще бъдат отваряни се замества от нормата на чл. 492, ал. 1 ГПК. Счита, че дали публичната продан е била проведена е ирелевантно, с оглед постигане на ефекта на прекъсване на давността, по реда на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, доколкото подобни изисквания не били налице в Закона и в ТР № 2/26.06.2015 г. Счита второто от оплакванията във въззивната жалба за неправилно. Волята на Законодателя била ясна – за периода на извънредното положение погасителна давност не тече. Счита доводите по въпроса, изложени във въззивната жалба за неправилни. По същество моли за оставяне без уважение на въззивната жалба, потвърждаване на първоинстанционното решение и присъждане на направените разноски. Релевираното доказателствено искане на въззивника счита за преклудирано, доколкото оспореното с въззивната жалба съобщение е било представено с отговора на исковата молба и не е било своевременно оспорено.

В съдебно заседание въззивниците, чрез процесуални представители, поддържат въззивната жалба и отговора по изложените в тях оплакванията, доводи и съображения.

Софийски Апелативен Съд по предмета на спора, съобрази следното:

Производството пред СГС е образувано по предявен от Е. Б. К., ЕГН *****, лично и в качеството на ЕТ „К.-В.-Е. И.А“, ЕИК 831615558, иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, за приемане за установено, че не съществува правото на принудително изпълнение на “ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК 000694749, за сумата 125783.40 лв., главница по Договор за банков кредит Продукт “Бизнес револвираща линия-плюс” № ВЛ14015/13.03.2008 г. и Анекс от 27.06.2012 г., ведно със законната лихва от 01.04.2013 г. до изплащане на вземането, сумата 8599.71 лв., договорна лихва за периода 21.10.2012 г. - 27.03.2013 г., сумата 371.53 лв., такси за периода 30.06.2012 г. - 27.03.2013 г., както и сумата 4852.15 лв., разноски по делото, за които суми е издадена Заповед по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист, по ч.гр.д. № 14190/2013 г., на СРС, 26 с., на осн. чл. 439, ал. 1 ГПК.

Ищцата твърди, че с Решение № 959/15.06.2015 г., по т. д. № 8504/2013 г., на СГС, VI-2 с., е установено съществуването на вземането на ответника срещу нея за посочените суми, произтичащи от Договор за банков кредит Продукт “Бизнес револвираща линия-плюс” № BL14015/13.03.2008 г. и Анекс от 27.06.2012 г. Твърди, че решението на СГС е влязло в сила по отношение на нея на 23.07.2015 г. Твърди, че “ЗИГ ЗАГ ТЕКСТИЛ” ООД е обжалвало решението на СГС единствено в частта относно дължимостта на договорната лихва, като САС е отменил частично решението в тази му част, което счита да е извън предмета на спора по делото. Сочи, че за сумите изпълнителен лист е бил издаден на 03.04.2013 г., по реда на чл. 417 ГПК. Излага, че едва на 24.09.2020 г. ЧСИ е извършил релевантни изпълнителни действия по изпълнителното дело, годни да прекъснат давността чрез налагане на заповед върху банкова сметка на длъжника в “ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД, в която нямало авоари, заповед върху получаваното трудово възнаграждение при “Кей Ве Ес” ЕООД, ЕИК 203759944, заповед върху притежаваните дружествени дялове в “ЗИГ ЗАГ ТЕКСТИЛ” ООД и възбрана върху недвижим имот - Офис № 2Б, находящ се в гр. София, ул. “Златовръх” № 63-69. Настоява, че вземанията по изпълнителния лист са погасени по давност по арг. От чл. 117, ал. 2 ЗЗД, тъй като от влизане в решението по иска, на 23.07.2015 г. до датата на наложените заповеди и възбрана - 24.09.2020 г., са изтекли повече от необходимите пет, респективно три години. Твърди, че поради погасяването на главницата по давност, погасена по давност е и претенцията за лихви за забава за периода.

В границите на срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор вх. № 45268/15.07.2022 г., в който оспорва предявеният иск като неоснователен. Не оспорва, че се е снабдил с изпълнителен лист по реда на чл. 417 ГПК, че между страните е водено посоченото от ищцата т.д. № 8504/2013 г., на СГС VI-2 с., датата на влизане в сила на съдебното решение - 23.07.2015 г., както и, че в рамките на образуваното изп.д. № 2841/2020 г., на ЧСИ Н. М. са предприети посочените изпълнителни действия. Оспорва твърденията в исковата молба за изтекла погасителна давност. Сочи, че съгл. чл. 3, т. 2 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020 г., за срока от 13.03.2020 г., която дата е преди изтичането на погасителната давност по чл. 117 ЗЗД, давностният срок е спрял да тече до отмяна на извънредното положение. Още излага, че по силата на пар. 13 от ПЗР към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/14.05.2020 г.), спрелия давностен срок е продължил да тече, считано от 21.05.2020 г. като срокът на спирането следва да бъде добавен към срока на давността. При това положение крайт на давностния срок вместо 23.07.2020 г. е 30.09.2020 г. Преди настъпването на тази дата, както и посочила и ищцата - на 24.09.2020 г. съдебният изпълнител е наложил възбрана на имота, с което е прекъснал течението на погасителната давност, поради което и същата не е изтекла.

Настоява, че е налице и друго по-ранно прекъсване на давността, посредством насрочване на публична продажба върху същият имот, за периода 16.11.2015 г. – 16.12.2015 г., извършено от ЧСИ У. Д., по предходно образуваното изп.д. № 1092/2013 г., по същият изпълнителен лист, който впоследствие бил изтеглен от ответника и било образувано изп.д. № 2841/2020 г. на ЧСИ Н. М.. Счита, че след 16.12.2015 г. (крайната дата на насрочената публична продажба) е започнала да тече нова петгодишна погасителна давност за вземането по изпълнителния лист, която не е изтекла

към 24.09.2020 г., когато са извършени действия по прекъсването ѝ.

Настоящият състав на Софийски Апелативен Съд като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено **от фактическа и правна страна**, следното:

Не е било предмет на спор между страните, а и се установява от представените по делото доказателства, че в резултат на незабавното изпълнение на Заповед по чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 14190/2013 г., на СРС, ГО, I-26 с., на 03.04.2013 г. е издадена изпълнителен лист за осъждането на ищцата, лично и в качеството ѝ на ЕТ “К.-В.-Е. И.А”, ЕИК 831615558 да заплати солидарно с неучастващите в делото “ЗИГ ЗАГ ТЕКСТИЛ” ООД и К. Г. П., на ответника сумата 125783.40 лв., главница, представляваща задължение по Договор за банков кредит Продукт “Бизнес револвираща линия-плюс” № BL14015/13.03.2008 г. и Анекс от 27.06.2012 г. към него, с настъпила предсрочна изискуемост на 10.01.2013 г., ведно със законна лихва от 01.04.2013 г. до изплащане на вземането, сумата 8599.71 лв., договорна лихва за периода 21.10.2012 г. - 27.03.2013 г., сумата 371.53 лв., такси за периода 30.06.2012 г. - 27.03.2013 г., както и сумата 4852.15 лв., разноски по делото.

Между страните не се е спорило, а и се признава от ответника, че по издадената заповед и изпълнителен лист първоначално е било образувано изп.д. № 1092/2013 г., на ЧСИ Д..

Не е било предмет на спор и, че с Решение № 959/15.06.2015 г., по т.д. № 8504/2013 г., на СГС, VI-2 с., вземането спрямо настоящата ищца, лично и в качеството ѝ на едноличен търговец, е признато за установено. Искът е отхвърлен спрямо К. П.. Видно от удостоверяването върху решението, същото е влязло в сила на 23.07.2015 г. в частта, с която е отхвърлен искът срещу П..

Представено по делото е и Решение № 480/01.03.2017 г., по т.д. № 1315/2016 г., на САС, ТО, 3 с., с което е отменено първоинстанционното решение, в частта, с която е уважен предявения от ответника срещу “ЗИГ ЗАГ ТЕКСТИЛ” ООД, иск и е установена дължимостта на договорна лихва в размер на 8599.71 лв., за периода 21.10.2012 г. - 27.03.2013 г. Искът в тази част е отхвърлен, а в останалата част решението като необжалвано е влязло в сила. Видно от отбелязването върху решението на САС, същото е влязло в сила на 29.12.2017 г.

Не се спори между страните и, че първоинстанционното решение не е било обжалвано от настоящата ищцата, поради което се налага извода, че спрямо нея датата на влизане в сила е също 23.07.2015 г.

Представени от ищцата са ПДИ по изп.д. № 2841/2020 г., на ЧСИ рег. № *** – Н. М., която е получена от нея на 22.12.2020 г. Видно е, че в ПДИ е инкорпорирано и уведомление за наложените запори и възбрана върху недвижим имот, както и уведомление за насрочен опис на недвижим имот на 28.01.2021 г.

Представени са и Разпореждания от 24.09.2020 г., по същото изпълнително дело, от които се установява, че ЧСИ е постановил налагане на възбрана върху недвижим имот Офис № 2Б, находящ се в гр. София, ул. “Златовръх” № 63-69 и е насрочен опис на имота на 25.11.2020 г., наложен е запор върху дружествените дялове на ищцата в „Зиг Заг Текстил“ ООД и върху всички левови и валутни нейни банкови сметки, наложен е запор върху

трудовете възнаграждение на ищцата от „Кей Ве Ес“ ЕООД.

За установяване на твърденията на ответника за прекъсване на давността през 2015 г., посредством насрочване на публична продажба на имота, е представено съобщение за насрочена публична продажба по изп.д. № 1092/2013 г., на ЧСИ рег. № *** – У. Д.. Съобщението е получено от ответника на 13.11.2013 г., видно от отбелязването върху него.

Към делото е приобщена и заверена преписка от изп.д. № 2841/2020 г., на ЧСИ рег. № ***. От преписката се установяват следните релевантни за спора факти: Делото е било образувано по молба вх. № 057453/03.08.2020 г., уточнена с молба вх. № 060573/17.08.2020 г., на ответника по делото, с която е представен процесния изпълнителен лист, издаден срещу ищцата, лично и в качеството ѝ на едноличен търговец. Видно от молбата е, че на осн. чл. 18 ЗЧСИ е възложено на съдебния изпълнител извършването на справки за имущественото състояние на длъжника и предприемане на изпълнителни действия за събиране на вземането. Отправено е и искане за прилагане на изпълнителни способи заповед за вземания и трудово възнаграждение.

В резултат на извършените проверки и справки на 24.09.2020 г. Разпореждане е наложена възбрана върху недвижим имот Офис № 2Б, на ул. „Златовръх“, № 63-69. По изпълнителното дело са извършвани справки касателно установяване на имуществото на длъжника, както и са извършвани принудителни действия. На същата дата с Разпореждания е наложен заповед върху притежаваните от длъжника дружествени дялове от „Зиг Заг Текстил“ ООД, заповед върху всички левови и валутни банкови сметки и заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „Кей Ве Ес“ ЕООД.

Видно от материалите по преписката е, че с писмо от 09.10.2020 г. „Банка ДСК“ ЕАД е отговорила, че заповедът е наложен по наличната сметка на длъжника.

Видно от извършеното отбелязване върху изпратеното на АВ заповедно съобщение е, че възбраната върху имота е вписана на 08.10.2020 г.

На 09.10.2020 г. е наложен заповед върху банковата сметка на длъжника в „ПИБ“ АД, в която няма наличности.

На 09.10.2020 г. е наложен заповед върху банковите сметки на длъжника в „Юробанк България“ АД, което се установява от отговора от Банката.

На 21.10.2020 г. е получено заповедното съобщение в ТР при АВ като видно от партидата на дружеството „Зиг Заг Текстил“ ООД, заповедът е вписан на 27.10.2020 г.

Видно от материалите е и, че заповедното съобщение до работодателя на длъжника е връчено при условията на чл. 50, ал. 4 ГПК, след залепено уведомление на адреса на 23.11.2020 г.

С Разпореждане от 16.12.2020 г. е насрочен опис на недвижимия имот Офис № 2Б, на ул. „Златовръх“, № 63-69.

Въпросът за **допустимостта** въззивната жалба, по която е образувано настоящото въззивно производство, е разрешен с постановеното по реда на чл. 267 ГПК Определение № 1614/20.06.2023 г. **и следва да бъде разгледана по същество.**

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК - въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, съставът на САС

съобрази следното: Атакуваното съдебно решение е постановено от надлежен съдебен състав, в границите на предоставената му правораздавателна компетентност и съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК. Искът с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, е предявен при наличието на влязла в сила Заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 14190/2013 г., на СРС, 26 с., след проведено производство по чл. 422 ГПК и е обоснован с твърдения за новонастъпил факт – погасяване по давност на изпълняемото право на ответника, след стабилизиране на изпълнителния титул. Произнасянето на СГС съответства на заявената за разглеждане претенция, поради което обжалваното решение **е валидно и допустимо**.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

По оплакванията във въззивната жалба:

С оглед характера на предявеният иск, а именно отрицателен установителен по реда на чл. 439, ал. 1 ГПК, с който се иска съдебно установяване на несъществуването на правото на принудително изпълнение на ответника срещу ищеца за вземането, което е предмет на образувано производство за принудително събиране, доказателствената тежест за установяване на фактите погасяващи правото на принудително събиране на вземането се носи от ищеца.

Както бе посочено във възприетото по фактите за принудителното събиране на вземането е било образувано предходно изпълнително производство - изп.д. № 1092/2013 г., на ЧСИ Д.. Предвид годината на образуването му – 2013 г., приложение намира ППВС № 3/80 г., според което погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. Разпоредбата на чл. 116, б. „в“ разпорежда, че давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение. Следователно с образуването на изпълнителното дело, давността се счита освен за прекъсната и за спряла. Доколкото с приетото на 26.06.2015 г. ТР № 2/2015 г., ППВС № 3/80 г. е обявено за изгубило сила и доколкото към този момент не са налице данни изпълнителното дело да е било прекратено, по силата на някоя от хипотезите на чл. 433 ГПК, а и са налице данни за насрочена в границите на това изпълнително производство публична продан за периода 16.11.2015 г. – 16.12.2015 г., то приложение намира ТР № 2.

С постановяването на Тълкувателното решение обаче, ефекта на спирането и прекъсването на давността не е отпаднал, доколкото към момента на постановяването му е било висящо производството по т.д. № 8504/2013 г., на СГС, VI-2 с., с предмет специалния установителен иск по чл. 422 ГПК за установяване съществуването на вземането на настоящият ответник срещу ищцата. Съобразно разпоредбата на чл. 116, б. „б“ ЗЗД, давността се прекъсва с предявяване на иск или възражение или на искане за почване на помирително производство; ако искът или възражението или искането за почване на помирително производство не бъдат уважени, давността не се смята прекъсната. Както бе посочено във възприетото по фактите, не е било предмет на спор между страните, че решението по делото е влязло в сила спрямо настоящата ищцата на 23.07.2015 г. Тъй като искът е бил уважен, то давността е била прекъсната и по силата на разпоредбата на чл. 117 ЗЗД, от прекъсването на давността почва да тече нова давност, която

съобразно ал. 2 от същият текст е всякога 5 години.

Спорът между страните, пренесен и пред настоящата инстанция, се концентрира върху отговора на въпроса започналият да тече на 23.07.2015 г. нов давностен срок бил ли е надлежно прекъсван и изтекъл ли е той към датата на предявяване на разглеждания иск по чл. 439 ГПК.

В тази посока, ответникът – въззиваем е въвел твърдение, че давностния срок е бил прекъснат с насрочването на публична продажба за периода 16.11.2015 г. – 16.12.2015 г., по предходно образуваното изп.д. № 1092/2013 г., на ЧСИ Д.. Съставът на въззивния съд намира, че фактът на надлежното прекъсване на течащата срещу ответника давност, не е бил главно и пълно доказан от него, доколкото за установяването му е представено само съобщение за насрочването на публична продажба, адресирано до ответника. Твърдения и кореспондиращите им доказателства за пълното установяване на фактическия състав по прилагането на този изпълнителен способ от страна на ответника, в чиято тежест бе това, не са ангажирани.

Както бе посочено по-горе, започналият да тече на 23.07.2015 г. нов давностен срок е с продължителност 5 години. Съставът на въззивния съд намира, че така течащия давностен срок е бил спрян по силата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Загл. доп. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Текстът в първоначалната си редакция, обн. ДВ, бр. 28/2020 г., в сила от 13.03.2020 г. е предвиждал, че за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждаат задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по НК и ЗАНН.

С изменението в ДВ, бр. 34/2020 г., в сила от 9.04.2020 г., нормата придобива следната редакция: за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Тъй като от първоначалната редакция на чл. 3, т. 2 с изменението е заличена частта „други срокове“ и е изцяло отменена т. 3, в ЗР към ЗИД на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. е предвиден пар. 13, чиято ал. 1 предвижда, че сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно "други срокове", в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в "Държавен вестник". Налага се извода, че спрените „други срокове“, по силата на чл. 3, т. 2 ЗМДВИП са продължили да текат от 17.04.2020 г. В същия смисъл е и посоченото от въззивницата Определение № 200/26.04.2021 г., по ч.т.д. № 317/2021 г., II ТО ВКС, което обаче се интерпретира от нея неправилно, в смисъл че спрените давности срокове са продължили да текат от 17.04.2020 г.

Спрените давностни срокове по силата на чл. 3, т. 2 от ЗМДВИП са продължили да текат, считано от 22.05.2020 г., съобразно предвиденото в разпоредбата на пар. 13 от ПЗР към ЗИД на Закона за здравето (ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), че сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Следователно

след спирането за срок от 2 м. и 7 дни, считано от 21.05.2020 г. е продължил да тече остатъка от давностния срок, първоначално изтичащ на 23.07.2020 г.

Съобразно разрешението дадено в ТР № 2/26.06.2015 г., по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, давността се смята за прекъсната с искането за извършване на всяко изпълнително действие и съответно от този момент започва да тече нова давност. Съгласно разясненията дадени в т. 10 от същото Тълкувателно решение новата погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие като прекъсването на давността е предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ и са изброени: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Посочено е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В резултат на това разрешение се налага извод, че течащия считано от 21.05.2020 г. остатък от давностния срок е бил надлежно прекъснат на 03.08.2020 г., когато взискателят и настоящ ответник е поискал образуването на ново изпълнително дело срещу длъжника като е посочил и изпълнителни способи, които да бъдат приложени, както и е възложил по силата на чл. 18 ЗЧСИ извършването на проверки и изпълнителни действия насочени към събиране на вземането. Следователно от 03.08.2020 г. е започнал да тече нов давностен срок. Той от своя страна последователно е бил отново прекъсван с налагането на поисканите заповести и вписването на обезпечителна възбрана, съответно на 08.10.2020 г., 09.10.2020 г., 27.10.2020 г., 23.11.2020 г. като от всяка от тези дати е започвал да тече нов 5 годишен давностен срок.

Доколкото настоящото производство е образувано по искова молба, депозирана за разглеждане на 10.06.2022 г., се налага извода, че към момента на предявяване на иска, 5-годишния давностен срок не е бил изтекъл и правото на принудително изпълнение на кредитора не е било погасено, поради което предявеният иск като неоснователен ще следва да бъде отхвърлен.

Постановеното в същия смисъл първоинстанционно решение като правилно и законосъобразно ще следва да бъде потвърдено.

Предвид резултата от въззивното обжалване, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, на въззиваемият макар и да се следват направените разноси, не се присъждат предвид липсата представен Списък по чл. 80 ГПК и доказателства за направени такива.

Мотивиран от изложеното, съставът на Софийски Апелативен Съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 270/27.02.2023 г., постановено по т.д. № 1065/2022 г., на СГС, VI-8 с.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в 1-месечен срок от съобщаването му, по реда и при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____